

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **J. V.**
bytem N. 188, X D.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2017, č. j. KUOK 30912/2017, ve věci přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce (dále jen „magistrát“) ze dne 21. 12. 2016, č. j. SMOL/287957/2016/OARMV/PNL/And.
2. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů.
3. Přestupku se žalobce dopustil porušením § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu a spáchal jej tím, že dne 31. 10. 2016 v 8.48 h na silnici č. I/55 u Olomouce, ve směru jízdy na Přerov,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

při řízení motorového vozidla tov. zn. Ford, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou zákonem pro jízdu mimo obec na 90 km/h a jel rychlostí 154 km/h, po odečtu odchylky radarového rychloměru RAMER 10C rychlostí 149 km/h.

4. Za tento přestupek byly žalobci uloženy sankce, a to pokuta ve výši 7 500 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu šesti měsíců.
5. V **žalobě** žalobce namítal opomenutí důkazu, neprokázání osoby pachatele a neprokázání materiálního znaku přestupku.
6. Skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně. Žalobce navrhl provedení místního šetření k prokázání přesného místa přestupku, které není v rozhodnutí řádně označeno.
7. Žalovaný neprokázal, že žalobce vozidlo řídil. Možností, že by vozidlo mohl řídit někdo jiný, se žalovaný v rozhodnutí vůbec nezabýval a stačilo mu ztotožnění řidiče při zastavení hlídkou Policie ČR. Tím byla popřena presumpce neviny a byla popřena ne zcela nemožná verze děje uvedená žalobcem.
8. Materiální znak přestupku nebyl prokázán, zejména to, že by žalobce někoho svým jednáním ohrozil. Materiální znak neodpovídá znakům formálním. Argument žalovaného, že materiální znak spočívá v naplnění formálních znaků, popírá smysl potřeby naplnění materiálního znaku a popírá i rozdíl mezi formálním a materiálním znakem, potažmo judikaturu Nejvyššího správního soudu. K prokázání materiálního znaku bylo třeba zjistit přesné místo spáchání přestupku, což je ve věci klíčové, protože označené místo spáchání přestupku je rovný přehledný úsek pozemní komunikace. Vzniká tak pochybnost o ohrožení jakéhokoli veřejného zájmu či konkrétních osob. Překročení rychlosti jízdy mimo zástavbu a na přehledném rovném úseku nebylo nepřiměřené. Dále není zmíněno, že by žalobce předjížděl jiná vozidla, která jistě dodržují nejvyšší dovolenou rychlost.
9. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** k žalobním námitkám uvedl, že v napadeném rozhodnutí vyvrátil námitku neprokázání materiálního znaku přestupku. Námitka žalobce, že to nebyl on, kdo řídil předmětné vozidlo, je vyvrácena oznámením přestupku, které žalobce podepsal. Toto oznámení je v souladu s úředními záznamy Policie ČR. V daném případě byla rychlost v místě spáchání přestupku stanovena obecně v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu, a nikoli dopravní značkou. V takovém případě je označení místa spáchání přestupku dostatečné.
10. Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 27. 3. 2017 – s přihlédnutím ke specifikům daného řízení, popsáním v další části rozsudku.
11. Ve vztahu k žalobním námitkám soud zjistil **ze správního spisu** z oznámení přestupku ze dne 2. 11. 2016 a záznamu z rychloměru ze dne 31. 10. 2016 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Ručně vypsané oznámení přestupku žalobce podepsal a jeho podpis se shoduje s podpisy žalobce na plných mocích pro správní a soudní řízení a na doručence k předvolání ve správním řízení. V záznamu z rychloměru jsou jako místo přestupku uvedeny km 4 – 11 a rovněž i konkrétní souřadnice GPS.
12. K rychloměru označeného v automatizovaném záznamu o přestupku výrobním číslem (horní pravý roh fotografie) je přiložen platný ověřovací list se shodným výrobním číslem (konec platnosti ověření byl stanoven na 5. 4. 2017).
13. Podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 11. 2016 se žalobce dopustil přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku. Rychlost vozidla žalobce byla změřena z jedoucího policejního vozidla, které vozidlo žalobce dojelo a zastavilo na čerpací stanici PRIM u Velkého Týnce. Žalobce předložil doklady na své jméno. Žalobce byl podle záznamu Policie Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

ČR ve vozidle sám, „na místě spolupracoval“, dechová zkouška byla negativní. Místo přestupku je v záznamu uvedeno podle souřadnic GPS.

14. Dne 19. 12. 2016 byl přestupek projednán v nepřítomnosti žalobce i jeho omluveného zástupce (který však kolizi s jiným jednáním nijak neprokázal, ani nijak konkrétně netvrdil) a bylo provedeno dokazování shora citovanými listinami.
15. **Rozhodnutím ze dne 21. 12. 2016** magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku. Magistrát učinil skutková zjištění z podkladů rozhodnutí a poukázal na to, že policisté učinili svá pozorování a zjištění při výkonu svého povolání ze zákonné povinnosti a neměli zájem na bezdůvodném poškozování žalobce. Pozorování policistů hodnotil magistrát jako věrohodná, nezkreslená, nezaujatá a při rozhodování z nich vycházel.
16. Magistrát popsal, že na fotografii v záznamu o přestupku je vozidlo zachyceno včetně registrační značky, je zde uvedena jeho rychlost, datum a čas měření a nejvyšší dovolená rychlost v místě i uvedení zasahujících policistů. Rychloměr byl řádně ověřen. Místo přestupku je popsáno v úředním záznamu s uvedením souřadnic GPS.
17. Magistrát přihlédl při posouzení přestupku k míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti, kterou došlo k hrubému porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích. Rychlost odpovídala vyšší než spodní hranici rychlosti nutné k naplnění skutkové podstaty, což vzal jako přítěžující okolnost. Zavinění shledal jako nedbalostní. Jako polehčující okolnost magistrát uznal, že nevznikla žádná škoda, současně ale dodal, že jakékoli řidičské pochybení v tak vysoké rychlosti by mělo za následek vážnou dopravní nehodu, což byla okolnost přítěžující. Jako mírně přítěžující vzal magistrát skutečnost, že k přestupku došlo dopoledne v pracovní den při střední hustotě provozu. V daném místě je silnice přehledná, rovná, se dvěma pruhy svádějícími k rychlé jízdě. Za poslední tři roky má žalobce v kartě řidiče evidovány jen tři přestupky, a to méně závažného charakteru. Žalobce je držitelem řidičského oprávnění od roku 2008. Pokuta byla stanovena při střední hranici stanoveného rozpětí.
18. **V odvolání** žalobce namítal, že se k přestupku nedoznal, naopak tvrdil opakovaně, že vozidlo v době spáchání přestupku neřídil. V podkladech rozhodnutí jsou takové pochybnosti, že měl magistrát řízení zastavit.
19. Magistrát nesprávně posoudil materiální znak přestupku. Žalobce nezpůsobil nehodu nebo jiný škodlivý následek. Magistrát měl vzít v úvahu okolnosti spáchání přestupku, míru zavinění a pohnutku. Materiální znak nebyl prokázán a v rozhodnutí zmíněn. Magistrát měl prokázat, že byla porušena či ohrožena bezpečnost, a jak.
20. Žalovaný v **rozhodnutí o odvolání** shledal rozhodnutí o přestupku i řízení mu předcházející za zákonná. Při dané míře překročení nejvyšší dovolené rychlosti byl přestupek spáchán úmyslně. Námitky byly v obecné rovině a svá tvrzení žalobce neprokázal. K osobě pachatele žalovaný zejména odkázal na záznamy Policie ČR ke ztotožnění řidiče dle předložených dokladů totožnosti, podpis žalobce na oznámení přestupku a to, že žalobce byl dle záznamu Policie ČR ve vozidle sám.
21. Naplněním formálního znaku přestupku je v obvyklých případech naplněn znak materiální. Již naplněním formálních znaků je ohrožen či porušen zájem společnosti. V daném případě žádné významné okolnosti nenastaly. Žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 59 km/h, tedy nikoliv v jednotkách, ale v desítkách km/h. Žalovaný proto nepochyboval o naplnění materiálního znaku přestupku. Formálním znakem přestupku nebylo ohrožení ostatních (konkrétních) účastníků silničního provozu. Pro naplnění materiálního znaku není třeba konkrétního ohrožení, postačí ohrožení zájmu společnosti. Působení pravidel silničního provozu má preventivní charakter.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

23. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 31. 10. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 3. 4. 2017.
24. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
25. Žalobní námitku, že zde byl v řízení opomenutý důkaz, neshledal soud důvodnou. Opomenutým důkazem mělo být místní šetření, které žalobce navrhl k prokázání přesného místa přestupku.
26. Podle nálezu Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3320/09, ze dne 18. 3. 2010, *zákonem předepsanému postupu v úsilí o právo (zásadám spravedlivého procesu) vyplývajícím z čl. 36 odst. 1 Listiny je nutno rozumět tak, že v řízení před obecným soudem musí být dána jeho účastníkovi mj. i možnost navrhnout důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka pak odpovídá povinnost soudu nejen o navržených důkazech rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní nebo učiní nedostatečně, dochází při jeho rozhodování nejen k vadám spočívajícím v porušení obecných procesních předpisů, ale současně soud postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v blavé páté Listiny (především čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2). Takzvané opomenuté důkazy, tedy důkazy, o nichž v řízení nebylo soudem rozhodnuto, případně důkazy, jimiž se soud bez adekvátního odůvodnění nezabýval, proto téměř vždy založí nejen nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, ale současně též jeho protiústavnost.*
27. Tyto závěry lze použít i pro přezkoumávané správní řízení a vyjít z citované definice tzv. opomenutého důkazu. V přezkoumávaném správním řízení se zástupce žalobce při ústním jednání nevyjádřil. Žalobce se k věci nevyjádřil ani při zjištění o přestupku – ručně psané oznámení žalobce podepsal, ale nevyjádřil se do něj. Žalobce se policistům nevyjádřil na místě zjištění přestupku ani podle úředního záznamu Policie ČR ze dne 1. 11. 2016. Ve vyjádření ze dne 15. 12. 2016 žalobce místní šetření nenavrhoval. Ústní jednání o přestupku se konalo v nepřítomnosti žalobce, neboť se neomluvil, neomluvil jej ani zástupce a ten sám pouze uvedl, že má kolizi s jiným jednáním, avšak tuto vůbec nedoložil. V doplnění odvolání žalobce místní šetření nenavrhoval. Žádné jiné podání krom citovaných žalobce vůči správním orgánům ve správním řízení nečinil.
28. Z uvedeného se podává, že žádný návrh na místní šetření nebyl žalobcem proveden a tak zde chybí podmínka návrhu na dokazování místním šetřením. Skutkový stav byl v daném případě zjištěn dostatečně, v souladu s § 3 a § 50 a násl. správního řádu, proto nebyl městský úřad povinen tento důkaz provést ani z úřední povinnosti. Místo spáchání přestupku bylo dostatečně zjištěno ze záznamu z rychloměru, kde bylo označeno přesnými souřadnicemi GPS, tudíž v nejvyšším možném standardu a standardu vyšším, než je požadován ustálenou judikaturou správních soudů [ve věci sp. zn. 5 As 88/2016 Nejvyšší správní soud akceptoval označení místa spáchání přestupku „na pozemní komunikaci v Hradci Králové v ul. Pražská (v blízkosti kostela)“ s odkazem, že žalobci i soudu v Hradci Králové je známo, jaké jsou místní poměry].
29. V případě přestupku překročením nejvyšší dovolené rychlosti jízdy je klíčovým důkazem záznam z rychloměru, který je pořízený automaticky, bez zásahu lidského činitele. Jde tedy o objektivní a nezaměnitelný důkaz. Ze záznamu založeného ve správním spise je zjevné, že mezi rychloměrem a vozidlem žalobce nebyla žádná překážka, vozidlo je na fotografii blíže středu snímku a je vidět, že počasí bylo jasné a slunečné. Vozidlo bylo vyfotografováno ze stejné roviny, což dokládá zejména to, že jsou jasně vidět obrysy stínů pod vozidlem. Zaznamenání rychlosti bylo v daném případě provedeno rychloměrem, který měl platné ověření, jak soud citoval z ověřovacího listu výše.

30. Neopodstatněná je námitka žalobce, že místo spáchání přestupku nebylo v rozhodnutích řádně označeno. Městský úřad označil ve výroku místo spáchání přestupku „na silnici I/55 u Olomouce, ve směru jízdy na Přerov“. V podkladech rozhodnutí – záznamu o přestupku z rychloměru je uvedeno místo měření „4 – 11 km“ a z fotografie v záznamu se podává, že vozidlo žalobce bylo vzdáleno od vozidla Policie ČR 222,5 m (údaj „Alt: 222,5 m“ vpravo) úplně dole na fotografii a dále ve zvětšenině ve výřezu, umístěném vpravo nahoře na záznamu. Souřadnice GPS jsou uvedeny i v úředním záznamu Policie ČR. S těmito podklady měl žalobce nebo jeho zástupce možnost se seznámit kdykoli ve správním řízení a také po jeho ukončení. Soud na základě uvedeného dospěl k závěru, že označení místa v rozhodnutí bylo dostačující. Přestupek nebyl navíc zaznamenán automaticky kamerou a sdělen žalobci písemně; naopak, bezprostředně po zjištění přestupku hlídka Policie ČR žalobce dojela, zastavila a podezření ze spáchání přestupku mu sdělila. O tom svědčí i podpis žalobce na oznámení přestupku, shodný s podpisem na plných mocích pro správní a soudní řízení. Žalobce předložil zasahujícím policistům doklady totožnosti s jeho identifikací. Číslo předloženého občanského průkazu bylo shodné s číslem občanského průkazu, které je zaznamenáno v evidenci obyvatel, jak vyplývá z výtisku z této evidence k osobě žalobce, provedeného magistrátem. Tyto skutečnosti nejsou mezi stranami sporné, žalobce je nerozpíral, a proto je lichá námitka žalobce, že se přestupku nedopustil. Toto své tvrzení žalobce neprokázal, ani neuvedl taková tvrzení či nenavrl takové důkazy, které by vnesly pochybnosti do zjištěného skutkového stavu, jež by byly důvodem k dalšímu dokazování ve smyslu § 3 a § 50 a násl. správního řádu.
31. V daném případě nevystaly žádné pochybnosti o věrohodnosti tvrzení policistů v úředním záznamu. K věrohodnosti vyjádření policistů soud odkazuje na to, že Nejvyšší správní soud zcela setrval k tomu judikuje, že zásadně se výpovědi policistů považují za věrohodné, pokud neexistuje konkrétní důvod k opačnému posouzení - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011–70, podle kterého *pokud policisté mohou zjistit spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích (§ 22 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném do 31. 7. 2011) již na základě prostého kontrolního zjištění (např. nedostatky povinné výbavy), příp. přestupek obvykle nelze prokázat jinak (např. nedání znamení o změně směru jízdy odbočujícím automobilem), svědecké výpovědi policistů zpravidla postačí k prokázání těchto přestupků. Uvedené by neplatilo zejména v případě, že by v průběhu správního řízení vyšla najevo skutečnost, která by založila důvod pochybovat o jejich nestrannosti*; v jiných případech Nejvyšší správní soud upozornil, že ne každý nestandardní postup či poklesk vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, správní orgán rozhodně nevystačí s tím, že by bez bližšího zkoumání jednu či druhou „stranu“ označil za nevěrohodnou již z povahy věci. Dále srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2006, č. j. 6 As 47/2005-84, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008-42, a ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, stejně jako výše citovaný rozsudek č. j. 4 As 19/2007-114). Uvedené právní názory je vždy třeba aplikovat na konkrétně zjištěný skutkový stav v každé jednotlivé rozhodované věci. V souzené věci se soud ztotožňuje s hodnocením tvrzení policistů v úředním záznamu tak, jak ji provedly správní orgány, neboť v kontextu zjištěného skutkového stavu nebylo ani možné dospět k jinému závěru.
32. S materiálním znakem přestupku se důkladně vypořádaly správní orgány, magistrát na straně 3 svého rozhodnutí a žalovaný na straně 4 a 5 svého rozhodnutí. Soud se s jejich závěry ztotožnil a dodává, že společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nesnižuje to, že vysokou rychlostí nevzniklo žádné konkrétní ohrožení. Žalobce jel rychlostí 149 km/h. Nejvyšší dovolenou rychlost překročil o 59 km/h. Žalobcovo jednání tak bylo velmi nebezpečné, neboť takto rychlá jízda bezpochyby ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy zájmy na ochranu života, zdraví a majetku. Skutečnost, zda je jízda překračující nejvyšší povolenou rychlost podle statistik jednou z nejčastějších příčin dopravních nehod, či nikoli, na splnění

materiální stránku přestupku nemůže nic změnit, ostatně žalovaný ji uvedl pouze pro ilustraci toho, že jde o jednání, které bezpečnost silničního provozu obecně velmi ohrožuje. Podle názoru soudu žalobce naplnil materiální stránku přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích, a svým protiprávním jednáním ohrozil zájem společnosti na ochraně zdraví a majetku. Soud neshledal žádné okolnosti, které by společenskou nebezpečnost jednání žalobce snižovaly na takovou míru, že by materiální znak přestupku nebyl naplněn. Popsaný skutek vykazoval znaky nepředvídatelnosti jednání ve vztahu k ostatním účastníkům silničního provozu, tedy vykazoval znaky jednání způsobilého ohrozit zejména bezpečnost silničního provozu. Žalobce přitom o své povinnosti řídit se pravidly silničního provozu vzhledem k postavení držitele řidičského oprávnění od roku 2008 samozřejmě vědět měl a mohl.

33. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil.
34. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 29. června 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně